

ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ

Комітет з питань свободи слова та інформаційної політики

01008, м. Київ-8, вул. М. Грушевського, 5, тел.: 286-83-79

№ 04-32/20-24

„ 29 „ 01 2019 р.

Новіцькому В.І.

Шановний Віталію Ігоровичу !

За дорученням Першого заступника Голови Верховної Ради України І. В. Геращенко повідомляємо, що 8 січня 2019 року завершено збір підписів на підтримку Вашої електронної петиції під назвою «накласти санкцій на телеканали «24-канал» та «1+1» за систематичну подачу неправдивої інформації та використання медіаресурсу з метою цькування публічних осіб», яка, відповідно до статті 23-¹ Закону України «Про звернення громадян», була розміщена на Офіційному веб-порталі Верховної Ради України 8 жовтня 2018 року.

За три місяці, що є максимальним терміном, на підтримку Вашої петиції отримано **39 (тридцять дев'ять)** підписів.

Петиція, адресована парламенту, розглядається у порядку, встановленому статтею 23-¹ зазначеного Закону, за умови збору на її підтримку **не менш як 25000 підписів громадян**. Оскільки Ваша петиція упродовж встановленого максимального строку не набрала необхідної кількості голосів, то відповідно до частини десятої зазначеної статті вона надалі розглядалася як звернення громадянина.

У зв'язку з цим, з урахуванням предмета відання Комітету, повідомляємо Вам наступне: питання накладення санкцій на телерадіоорганізації за розповсюдження недостовірної інформації врегульовані Законом України «Про телебачення і радіомовлення».

Зокрема, стаття 6 Закону встановлює неприпустимість зловживання свободою діяльності телерадіоорганізацій, зокрема, поширення інформації, яка порушує законні права та інтереси фізичних і юридичних осіб, посягає на честь і гідність особи (абзац 12 частини другої).

Стаття 59 згаданого Закону (пункти «и», «і») зобов'язує мовників не розголошувати інформацію про приватне життя громадянина без його згоди, якщо ця інформація не є суспільно необхідною. У разі якщо суд визнає, що поширення інформації про особисте життя громадянина не становить суспільної необхідності, моральна шкода та матеріальні збитки відшкодовуються в порядку, встановленому законодавством України;

Стаття 64 визначає право громадян на спростування недостовірної інформації. Зокрема, вона гласить, що громадянин або юридична особа мають право вимагати від телерадіоорганізації спростування поширених у її програмі чи передачі відомостей, які не відповідають дійсності та/або принижують честь і гідність особи. Право вимагати спростування мають офіційні представники громадянина, якщо сам громадянин не має можливості вимагати спростування. Заяву з вимогою спростування має бути подано до телерадіоорганізації у письмовій формі протягом 14 днів з дня поширення таких відомостей з письмовим повідомленням про це Національної ради.

Телерадіоорганізація зобов'язана розглянути заяву у семиденний термін з дня її надходження, якщо інше не передбачено законодавством України. На вимогу заявника телерадіоорганізація зобов'язана надати йому можливість безкоштовного прослуховування (перегляду) відповідного фрагменту програми чи передачі або надати копію запису фрагменту з відповідною оплатою.

Якщо в телерадіоорганізації відсутні достатні докази того, що поширені нею відомості відповідають дійсності, вона зобов'язана терміново їх спростувати.

Спростування повинно бути поширено тією ж телерадіоорганізацією і в такій же програмі чи передачі, що й відомості, які не відповідають дійсності, або в інший час за домовленістю з особою, права якої були порушені. У спростуванні має бути зазначено, які відомості не відповідають дійсності, коли і в якій програмі чи передачі вони були поширені телерадіоорганізацією.

У разі відмови телерадіоорганізації від спростування вона зобов'язана терміново повідомити про це заявника.

Телерадіоорганізація може відмовити особі у спростуванні поширеної інформації, якщо заяву про спростування було подано з порушенням вимог цього Закону.

Крім цього, Стаття 65 встановлює право на відповідь. Відтак громадянин або юридична особа, стосовно яких у програмі чи передачі телерадіоорганізації було поширено відомості, які не відповідають дійсності або порушують їх права і законні інтереси, мають право на відповідь (коментар чи власне тлумачення обставин справи) у програмах та передачах даної телерадіоорганізації незалежно від того, було подано заяву з вимогою спростування чи ні.

Порядок подачі заяви на відповідь (коментар чи власне тлумачення обставин справи) визначається статтею 64 зазначеного Закону.

Відповідальність за порушення законодавства про телебачення і радіомовлення визначено Законом. Частина друга статті 71 гласить, що «Міру

відповідальності та відповідні санкції за порушення законодавства про телебачення і радіомовлення **встановлює суд.**

У визначених Законом випадках санкції за порушення законодавства про телебачення і радіомовлення (оголошення попередження, стягнення штрафу, анулювання ліцензії на підставі рішення суду за позовом Національної ради) встановлюються Національною радою України з питань телебачення і радіомовлення.

Відповідальність за порушення законодавства про телебачення і радіомовлення встановлюється на підставі документальних свідчень, актів перевірки телерадіоорганізацій, звернень визначених Законом органів державної влади.

Рішення Національної ради щодо застосування штрафних санкцій можуть бути оскаржені у судовому порядку.

Отже, норми Закону України «Про телебачення і радіомовлення» наразі є достатніми правовими механізмами захисту прав громадян і фізичних осіб на випадок поширення недостовірної інформації, яка зачіпає їхні законні права та інтереси.

З повагою

Голова Комітету

Вікторія Сюмар